

**UCHWAŁA NR XIV/162/16
RADY MIEJSKIEJ KOŚCIANA**

z dnia 28 kwietnia 2016 r.

w sprawie odpowiedzi na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. 2012 r., poz. 270, ze zmianami) i art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. 2016 r., poz. 446) uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Rada Miejska Kościana wnosi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu odpowiedź na skargę złożoną przez Towarzystwo Budownictwa Społecznego Ziemia Kościańska Sp. z o. o., z siedzibą w Kościanie, ul. Wiśniowa 2/1 na uchwałę nr XI/107/07 Rady Miejskiej Kościana z dnia 13 sierpnia 2007 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w Kościanie przy ul. Czempińskiej.

2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w ust. 1, stanowi załącznik do uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Burmistrza Miasta Kościana do przekazania skargi wraz z aktami sprawy, odpowiedzi na skargę oraz niniejszej uchwały do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

§ 3. 1. Udziela się pełnomocnictwa procesowego adwokatowi Piotrowi Ciepierskiemu do reprezentowania Rady Miejskiej Kościana w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Poznaniu.

2. Pełnomocnictwo, o którym mowa w ust. 1 upoważnia do udzielania pełnomocnictw substytucyjnych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

(-) Piotr Ruszkiewicz

Załącznik

do uchwały Nr XIV/162/16

Rady Miejskiej Kościana

z dnia 28 kwietnia 2016 r.

Kościan, dnia 28 kwietnia 2016 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

ul. Ratajczaka 10/12

61-815 Poznań

Skarżący: Towarzystwo Budownictwa Społecznego

Ziemia Kościańska Spółka z o.o.

ul. Wiśniowa 2/1

64-000 Kościan

Organ: Rada Miejska Kościana

Al. Kościuszki 22

64-000 Kościan

sygn. akt: **IV Dz. K. Og. 14/16**

**ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ Z DNIA 25 MARCA 2016 ROKU W SPRAWIE
STWIERDZENIA NIEWAŻNOŚCI UCHWAŁY RADY MIEJSKIEJ KOŚCIANA NR
XI/107/07 Z DNIA 13 SIERPNI 2007 ROKU, ZATWIERDZAJĄCEJ MIEJSCOWY
PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi t. j. dnia 26 stycznia 2012 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm), dalej „ppsa” Rada Miejska Kościana przekazuje skargę z dnia 25 marca 2016 roku, doręczoną 31 marca 2016 roku, w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej Kościana nr XI/107/07, z dnia 13 sierpnia 2007 roku, zatwierdzającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla Osiedla Ogrody w Kościanie wraz z kompletnymi i ponumerowanymi aktami sprawy i na podstawie art. 151 ppsa **wnosi o oddalenie skargi w całości, ewentualnie o oddalenie skargi w części.**

UZASADNIENIE

W dniu 31 marca 2016 roku do Gminy Miejskiej w Kościanie wpłynęła, przekazana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu skarga Towarzystwa Budownictwa Społecznego Ziemia Kościańska Spółka z o.o. o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Miejskiej Kościana nr XI/107/07 z dnia 13 sierpnia 2007 roku, zatwierdzającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla Osiedla Ogrody w Kościanie. Wobec powyższego zachowując 30-dniowy termin wskazany w art. 54 § 2 ppsa do przekazania skargi sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy niniejszym wraz z niniejszą odpowiedzią na ww. skargę przesyłam akta sprawy, w pierwszej kolejności wnosząc o **oddalenie w całości** przedmiotowej skargi jako bezzasadnej.

Zgodnie bowiem z dyspozycją zawartą w art. 101 Ustawy z dnia 08 marca 1990 r. t. j. z dnia 17 września 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.), dalej: „usg” każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezzasadnym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Oznacza to, że warunkiem wniesienia skargi na uchwałę lub zarządzenie organu gminy jest, oprócz wykazania naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, uprzednie bezzasadne wezwanie do usunięcia naruszenia, co należy rozumieć w ten sposób, że przed wniesieniem skargi do sądu administracyjnego skarżący ma obowiązek wezwać organ do usunięcia naruszenia i to wezwanie ma być bezzasadne.

Art. 101 usg przewiduje jako jedną z przesłanek skargi o stwierdzenie nieważności uchwały naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego. W niniejszej sprawie takiej przesłanki skarżący, nie tylko nie wykazał ale taka przesłanka w ogóle nie występuje. Skarżący wskazuje na ograniczenie przysługującego jemu prawa własności nieruchomości objętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jako na interes prawny, który uzasadnia wniesienie skargi. Wskazać należy, iż skarżący w żaden sposób w ogóle nie wykazał przysługiwania jemu prawa własności nieruchomości objętych planem (o czym poniżej) ani naruszenia jego interesu prawnego, naruszenia które to naruszenie (a nie sam

interes prawny) jest podstawą wniesienia skargi; tak też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 lipca 2013 r. (sygn. akt: III SA/Kr 368/13): „*legitymacja do wniesienia skargi na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego do sądu administracyjnego przysługuje nie temu, kto ma w tym interes prawny, ale temu czyj interes prawny został naruszony skarżonym rozstrzygnięciem. Naruszenie interesu prawnego składającego taką skargę musi mieć przy tym charakter bezpośredni, zindywidualizowany, obiektywny i realny. Uchwała, czy też konkretne jej postanowienia, musi więc naruszać rzeczywiście istniejący w dacie podejmowania uchwały interes prawny skarżącego*”. Już z twierdzeń skarżącego wynika, iż ewentualne naruszenie nie ma przymiotu chociażby obiektywności i realności. Twierdzeń skarżącego o ewentualnym spadku wartości nieruchomości nie można uznać za wystarczające do obiektywnego stwierdzenia takiego ewentualnego spadku wartości; skarżący jest stroną postępowania, postępowania, w ramach którego przeciwstawne zapatrywania podmiotów zostają poddane pod rozstrzygnięcie właściwego sądu, właśnie ze względu na różnice w ocenie stanu faktycznego i/lub prawnego dokonywanego przez strony. W żaden sposób nie można również przyjąć, iż ewentualne naruszenie interesu prawnego skarżącego nosiło przymiot realności. Naruszenie byłoby realne gdyby rzeczywiście (oczywiście jeżeli naruszenie w ogóle by wystąpiło) skarżący w strefie ochronnej przed uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wybudował budynki mieszkalne; zamiar wybudowania budynków mieszkalnych jest jednak jedynie hipotetycznym założeniem skarżącego, które nie nosi przymiotu realności.

W odniesieniu do naruszenia interesu prawnego lub prawa skarżącego wskazać także należy na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 27 grudnia 2011 r. (sygn. akt: II SA/Op 385/11), w którym WSA stwierdził, iż: „O ile naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego skargę w trybie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego, to sytuacja taka nie zachodzi, gdy interes prawny lub uprawnienie zostają naruszone, ale następuje to w zgodzie z obowiązującym prawem i w granicach przysługującego gminie władztwa planistycznego, w ramach którego ustala ona przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów”. Oznacza to, iż nawet gdyby uznać (czemu organ zaprzecza), iż doszło do ewentualnego naruszenia interesu prawnego skarżącego, to w niniejszej sprawie miało to miejsce w granicach prawa. Skarżący musiał liczyć się z tym, że jeżeli nabywał działki gruntu nieobjęte miejscowym planem

zagospodarowania przestrzennego, to taki plan zostanie uchwalony i może zmienić się (zgodnie z prawem) jego sytuacja faktyczna czy prawna.

Dyspozycja zawarta w art. 101 usg pozostaje w zgodzie z ogólnymi postanowieniami zawartymi w art. 52 ppsa, którego dyspozycja zakłada, że skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka, a przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia taki jak: zażalenie, odwołanie lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, przewidziany w ustawie.

Przepisy ppsa stanowią więc, że gdy organ administracji podejmuje akty lub czynności z zakresu administracji publicznej inne niż decyzje administracyjne i postanowienia i jednocześnie ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia na te akty i czynności to możliwość wniesienia skargi do sądu administracyjnego jest uzależniona od wcześniejszego wezwania organu do usunięcia naruszenia prawa.

Jak słusznie zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 14 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt I SA 178/03 „*pozytywną przesłanką wniesienia skargi na uchwałę organu gminy jest **bezskuteczne wezwanie do usunięcia naruszenia**, do którego stosuje się przepisy o terminach załatwiania spraw w postępowaniu administracyjnym (art. 101 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym). Wezwanie będzie bezskuteczne, gdy organ gminy, który podjął kwestionowaną uchwałę, odmówi usunięcia naruszenia albo nie wypowie się w tej materii w terminie, jaki obowiązuje przy załatwianiu spraw w postępowaniu administracyjnym”.*

Ze zgromadzonych w przedmiotowej sprawie akt wynika, że skarżący wniósł pismo do usunięcia niezgodności z prawem, do Przewodniczącego Rady Miejskiej Kościana, w dniu 03 czerwca 2013 roku natomiast organ wystosował do skarżącego pismo z dnia 14 czerwca 2013 roku, w którym udzielił wyjaśnień skarżącemu o podjętych do tej pory czynnościach w sprawie. Z wyjaśnień tych wynika, iż Burmistrz Miasta Kościana pismem z dnia 04 czerwca 2013 roku wystąpił z zapytaniem do ENEA S.A. dotyczącym weryfikacji parametrów linii elektroenergetycznej. Natomiast pismem z dnia 06 czerwca 2013 roku Burmistrz Miasta Kościana zwrócił się do Pawła Niemca, projektanta planu zagospodarowania przestrzennego, do złożenia wyjaśnień odnośnie podstaw wprowadzenia do planu zapisów dotyczących strefy

ochronnej linii napowietrznej 110 kV. Ponadto w piśmie z dnia 12 czerwca 2013 roku, adresowanym do Przewodniczącego Rady Miejskiej Kościana, stanowiącym załącznik do pisma z dnia 14 czerwca 2013 roku Burmistrz Miasta Kościana wskazał, że w dniu 29 października 2009 roku Rada Miejska Kościana podjęła uchwałę nr XXXIII/358/09 w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w Kościanie przy ul. Czempińskiej, a więc wszczęła procedurę zmiany **uchwały będącej przedmiotem rzeczzonego wezwania do usunięcia niezgodności z prawem.**

Co więcej, w piśmie z dnia 08 sierpnia 2013 roku skarżący został poinformowany, że sporządzone przez niego pismo z dnia 03 czerwca 2013 roku dotyczące usunięcia niezgodności z prawem zostanie uwzględnione w procedurze planistycznej jako wniosek do zmiany planu.

W niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż wezwanie skarżącego było bezskuteczne, albowiem organ wypowiedział się we wskazanej przez skarżącego sprawie w terminie obowiązującym przy załatwianiu spraw w postępowaniu administracyjnym, a także podjął działania mające na celu zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego informując jednocześnie skarżącego, że zawarte przez niego uwagi zostaną w tym zakresie uwzględnione i potraktowane jako uwagi do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W tym miejscu należy wskazać, że proces uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest czasochłonny, a to ze względu na szereg czynności, które należy podjąć, aby zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym t. j. z dnia 5 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.) uchwalić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Po podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego organ ogłasza w prasie miejscowej oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości o przystąpieniu do tych prac. Ogłoszenie zawiera opis granic obszaru objętego uchwałą o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego oraz informację o możliwości składania przez zainteresowanych wniosków do tego planu. Wnioski składa się na piśmie, w miejscu podanym w ogłoszeniu. W ogłoszeniu o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego należy także określić termin składania wniosków, który nie może być krótszy niż 21 dni od

dnia ogłoszenia. Następnie organ wykonawczy gminy zawiadamia, na piśmie, o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania planu a także sporządza projekt planu miejscowego rozpatrując wnioski wraz z prognozą oddziaływania na środowisko oraz sporządza prognozę skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego. Kolejnym etapem uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wystąpienie przez organ wykonawczy gminy o opinię do gminnej lub innej właściwej, komisji urbanistyczno-architektonicznej, wójtów, burmistrzów gmin albo prezydentów miast graniczących z obszarem objętym planem, w zakresie rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym; regionalnego dyrektora ochrony środowiska; właściwych organów administracji geologicznej w zakresie terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych; Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie telekomunikacji; właściwego organu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w zakresie lokalizacji nowych zakładów o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii; właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego; starosty jako właściwego organu ochrony środowiska w zakresie terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych.

Następnie organ wykonawczy gminy zobowiązany jest do wprowadzenia zmian wynikające z uzyskanych opinii i dokonanych uzgodnień oraz ogłoszenia, w sposób określony w przepisach ustawy, o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia tego projektu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu na okres co najmniej 21 dni oraz do zorganizowania w tym czasie dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami. Dopiero po wprowadzeniu zmian do projektu planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego o wynikające z uzyskanych opinii uwagi organ wykonawczy przedstawia radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag.

Ze względu na znaczącą ilość czynności, które muszą zostać podjęte w celu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie sposób jest spełnić żądania skarżącego w zakresie wskazania wiążących terminów, w których zostanie uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że w ustawie z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawodawca nie narzucił organowi wykonawczemu gminy żadnych terminów, z których wynikałoby w jakim okresie należy sporządzić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Okoliczność ta wynika z faktu, iż w zależności od

przebiegu procedury planistycznej projekt należy stosownie modyfikować i dostosowywać do projektowanych rozwiązań przestrzennych, wynikających z dyskusji publicznych, otrzymanych uzgodnień lub też założeń środowiskowych.

Stosownie do przywołanego wcześniej stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego *„wezwanie będzie bezskuteczne, gdy organ gminy, który podjął kwestionowaną uchwałę, odmówi usunięcia naruszenia albo nie wypowie się w tej materii w terminie, jaki obowiązuje przy załatwianiu spraw w postępowaniu administracyjnym”*. W rzeczonyj sprawie nie sposób przyjąć stanowiska, że organ pozostawał bezczynny, wręcz przeciwnie, wypowiedział się w przewidzianym ustawowo terminie w kwestii zarzutów skarżącego, informując jednocześnie o wszczęciu procesu zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tak więc nie sposób przyjąć, że wezwanie skarżącego było bezskuteczne, a co za tym idzie nie została spełniona przesłanka wskazana w art. 101 usg warunkująca skuteczne złożenie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wobec powyższego **wnoszę o oddalenie przedmiotowej skargi w całości jako bezzasadnej**. W przypadku niepodzielenia przez Sąd powyższej argumentacji, z ostrożności procesowej, wnoszę o oddalenie skargi w części, ze względu na poniższe okoliczności.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie sposób przyjąć, że zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obecnym brzmieniu, a więc z uwzględnieniem szerszego pasa strefy ochronnej niż wymagają przepisy, prowadzą do powstania pięciokrotnych strat w związku z niemożnością zagospodarowania terenu budowlanych pod budownictwo mieszkaniowe. Twierdzenie to opiera się jedynie na zwykłym przyjęciu, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustalono pięciokrotnie szerszą strefę niż minimalnie wymagają przepisy. Wskazać należy, że skarżący na poparcie swoich twierdzeń nie przytoczył żadnych dowodów, w szczególności nie załączył do skargi opinii rzeczoznawców, które potwierdzałyby twierdzenia o wysokości strat powstałych na skutek wyznaczenia szerszej strefy ochronnej, co więcej skarżący nie wykazał nawet, iż jest właścicielem działek wymienionych w skardze. Wskazania wymaga bezsporny fakt, iż strona próbująca wykazać, iż doszło do naruszenia jej praw w wyniku uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinna wykazać, że jej prawa jako właściciela zostały naruszone, a ponadto powinna udowodnić, iż przysługuje jej tytuł prawny do nieruchomości objętej planem zagospodarowania przestrzennego. Zdanie to podzielił Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 sygn. akt II SA/Wr 519/11. W uzasadnieniu

wyroku Sąd stwierdził, że „nie daje podstawy do wykazywania naruszenia interesu prawnego podmiotu okoliczność, że strona posiada decyzję o warunkach zabudowy dla danej działki. Wskazać bowiem wypada, że decyzja ta jest wydawana w sytuacji braku planu zagospodarowania przestrzennego dla działki mającej być zainwestowaną i wnioskodawca nie musi legitymować się tytułem prawnym do takiego terenu. Odmienna sytuacja jest wtedy, gdy strona legitymuje się decyzją udzielającą pozwolenia na budowę”. Dokonując analizy wskazanego orzeczenia bezspornym pozostaje okoliczność, iż skarżący powinien udowodnić każdą okoliczność, na którą powołuje się w treści skargi. W rozpatrywanym przypadku skarżący powinien oprócz wymienienia poniesionych strat również wykazać w jaki sposób dokonał ich wyliczenia poprzez załączenie odpowiedniej dokumentacji.

W tym miejscu należy wskazać, iż nie można przyjąć, że skarżący poniósł pięciokrotną stratę na skutek wyznaczenia szerszej strefy ochronnej. Twierdzenie to jest sprzeczne z zapisami uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Po pierwsze zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w § 14 ust. 4 pkt 2) wskazują, że na terenie jednostki bilansowej 5MN powierzchnia zabudowy nie powinna przekroczyć 40 % powierzchni działki, z kolei przepisy § 14 ust. 4 pkt 6) ustalają zakaz lokalizowania budynków jedynie pod napowietrzną linią elektroenergetyczną. Po drugie § 14 ust. 5 dopuszcza lokalizację budynków innych niż mieszkalne w strefie ochronnej linii elektroenergetycznej, co w sposób oczywisty pozwala na zachowanie ładu przestrzennego i prowadzenie racjonalnej działalności inwestycyjnej na wskazanym terenie. Nie sposób się zatem zgodzić ze stwierdzeniem, że 70 % terenów spółki zostało pozbawione możliwości zabudowy ze względu na sieć napowietrzną. Po trzecie odnośnie zarzutu ustalenia strefy ochronnej dla napowietrznej linii elektroenergetycznej, w sposób niezgodny z prawem, należy stwierdzić, iż zgodnie z normą PN-EN 50341-1:2005/A1:2010 ustalenia w zakresie szerokości pasa strefy ochronnej dla linii wysokiego napięcia dotyczą wyłącznie minimalnej szerokości strefy ochronnej. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego szerokość strefy ochronnej nie została nadmiernie powiększona, został bowiem w niej zawarty tzw. pas technologiczny, konieczny do prawidłowej konserwacji napowietrznych linii elektroenergetycznych.

Strefa ochronna to obszar znajdujący się w bezpośrednim sąsiedztwie linii energetycznej zwany inaczej pasem ochronnym, pojęcie to nie jest tożsame z pasem technologicznym, gdyż jego powierzchnia jest z reguły znacznie większa niż powierzchnia

pasa energetycznego leżącego bezpośrednio pod napowietrzną linią elektroenergetyczną. Wyznaczenie strefy ochronnej w pasie przylegającym do linii elektroenergetycznej podyktowane jest koniecznością ochrony ludzi przed działaniem pola elektrycznego i elektromagnetycznego znajdującego się w bliskości przewodów i urządzeń elektroenergetycznych, ochroną ludzi i mienia przed skutkami awarii linii takich jak choćby jej zerwanie, jak również niebezpieczeństwami związanymi z pracą innych urządzeń elektrycznych lub elektroenergetycznych w tej strefie.

Pas technologiczny natomiast, często utożsamiany ze strefą ochronną, konieczny jest dla prawidłowej obsługi linii elektroenergetycznej i jej urządzeń, zapewniając zakładowi energetycznemu - a szerzej przedsiębiorstwu przesyłowemu - możliwość dokonywania okresowych konserwacji linii, jej ewentualnych modernizacji oraz dokonywania napraw w przypadku awarii. We wszystkich tych przypadkach technicy i inżynierowie zakładu energetycznego muszą mieć swobodny dostęp do urządzeń elektroenergetycznych - kabli, słupów, transformatorów i innych jej elementów. Konserwacja napowietrznych linii elektroenergetycznych wiąże się zawsze z koniecznością użycia ciężkiego sprzętu, który musi mieć zapewniony swobodny dojazd w obszar pasa technologicznego jak również możliwość bezpiecznego manewrowania w jego obszarze, aby wykonywać pracę konserwacyjne bądź naprawcze w sposób bezpieczny dla zdrowia i życia ludzkiego.

Mając na względzie powyższe czynniki, a także różnice w ukształtowaniu terenu na poszczególnych obszarach, dla których ustalany jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie jest możliwe wyznaczenie uniwersalnej szerokości pasa technologicznego dla wszystkich obszarów. Należy zatem przyjąć, iż szerokość pasa ochronnego nie może za każdym razem być ściśle ustalona jedynie w oparciu o wysokość napięcia linii elektroenergetycznej, organ dokonujący ustalenia szerokości obszaru ochronnego musi mieć na względzie wskazane powyżej czynniki i każdorazowo przyjmując jako minimalną szerokość strefy ochronnej wskazanej w normie PN-EN 50341-1:2005/A1:2010, zastanawiając się jednocześnie czy w danym przypadku zasadnym jest poszerzenie wskazanej strefy ochronnej o pas technologiczny ze względu na konieczność zapewnienia prawidłowej obsługi linii elektroenergetycznej zakładowi energetycznemu. W oparciu o powyższe nie sposób zatem przyjąć, iż szkoda skarżącego jest pięciokrotnie wyższa aniżeli byłaby w przypadku gdyby szerokość strefy ochronnej była wyznaczona w minimalnym zakresie.

W przypadku nie podzielenia przez Sąd powyższej argumentacji wartym rozważenia przez Sąd jest także uchylenie zaskarżonej uchwały jedynie w zakresie § 7 pkt. 7 albowiem zgonie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 04 listopada sygn. akt II OSK 1899/11 *„możliwość stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wymaga, aby zostało dokładnie wyważone, czy poszczególne wady uchwały, względnie nagromadzenie wad, powoduje konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości, czy też nie ma konieczności usunięcia z obrotu prawnego całej uchwały, zaś wystarczające jest stwierdzenie nieważności tylko jej części. Należy brać pod rozwagę zwłaszcza okoliczność, czy usunięcie tylko fragmentu uchwały (planu miejscowego) umożliwi funkcjonowanie w obrocie prawnym pozostawionej w mocy części”*. W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, iż ewentualne uchylenie jedynie części zaskarżonej uchwały umożliwi funkcjonowanie pozostałej części w obrocie prawnym bowiem kwestionowane przez skarżącego zapisy dotyczą jedynie oznaczeń graficznych na planie stanowiącym załącznik do uchwały nr XI/107/07 z dnia 13 sierpnia 2007 roku a ponadto w obszarze strefy ochronnej znajduje się jedynie część działek objętych planem zagospodarowania przestrzennego.

Wobec powyższego wnoszę i wywodzę jak na wstępie niniejszej odpowiedzi na skargę.

Przewodniczący Rady

(-) Piotr Ruszkiewicz

Załączniki:

1. Ponumerowane akta sprawy
2. Odpis odpowiedzi na skargę wraz z załącznikami